

KÖZELÍT VALAKI

*Már nem lomb,
még nem avar.
Még színeket
játszik az erdő.
Apró poronty
még most a halál,
de éj anyja
emlőjén felnő.*

*Szoptam volt én is
azt a csecset,
tudatom
nem volt már tiszta.
Szétmarta szám
a tömény ecet,
s testembe
nem leltem vissza.*

*Lebegni jó,
ölelni jobb volt,
de el már
borom sem érem.
Hologram vagyok
a hold homlokán
egy virtuál'
hőesésben.*

*Sem hideg, sem hang,
Sem fájás, sem fény –
az idő sem
érinthet engem.
De közelít valaki,
megfogja kezem,
s tudom: már
minden rendben.*

KÉK TÓ, TISZTA TÓ

(Pátzay Pál: Törülködő nő)

*Az éjjel valami bronzeső eshetett.
Szerelmem boldogan alája vetkezett,*

*viháncoló szíve százat dobbanhatott,
bársonyló bőrére a bronzvíz ráfagyott.*

*Emelné törülködőjét, de hasztalan:
a merevség átka örökre rajta van.*

*Úgy áll ott fél lábon, akár az őrdaru.
Cselédje lehet csak a louvrei félkaru.*

*S lenne bár kacérabb – testéhez illene,
de szerény szépséget adott rá mestere,*

*s egyforma hűvösen – éjjel vagy délelőtt,
azzal vár érkezőt, búcsúztat elmenőt.*

*Szívét kibontani jó reggel felkelek,
csak takarodjatok, bronzöntő fellegek!*

*Mert itt van május és belepistul a nap,
kiscipó mellére a vándor ráharap,*

*s panaszolhatja már, hogy kék tó, tiszta tó.
Nászukra áldást most sem ígér a rigó.*

*A bronzízú csókra vevő magam vagyok,
ölelj meg, bronzleány, s vihettek, angyalok.*

Szigliget, 2017. április 30.